Написав Яна Рожнятовська
Неділя, 04 жовтня 2015, 05:45

Намалюй мені пташку у синьому небі і сонце,
Намалюй мені гілку берези, да в саме віконце.
Намалюй мені душу, да так, щоб рука не здригнулась.
Намалюй мені смерть, ту, що новим життям обернулась,

Рідні очі батьків зі сльозою надії і суму,
І старенького діда, що думає тяжкую думу,
Тихі трави, поросші на давніх стежках позабутих,
Намалюй мені мрію дитячу, да щоб без отрути.

Намалюй мені гори і місяць, пливучий поволі,
А над ним - зорі-душі і тихую пісню-молитву.
Намалюй мені дихання осені в чистому полі
І сьогоднішню нашу останню запеклую битву.

Намалюй мені те, що життям зветься в мирні хвилини,
Що закрили від нас дикі спалахи градів навіки!
Намалюй мені... Ні, намалюй для моєї дитини
Як Господнії анголи нам закривали повіки.